

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 3Co/22/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8116203019
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 05. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Šofranková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2017:8116203019.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Šofrankovej a členiek senátu JUDr. Antónie Kandravej a JUDr. Elišky Wagshalovej v spore navrhovateľky: H. Y., nar. XX.XX.XXXX trvale bytom H. XXXX/XX, XXX XX J. zastúpenej Advokátskou kanceláriou JUDr. Alexander Farkašovský, Pri jazdiarni 1, 040 01 Košice proti odporcovi: A. H. Y., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom H. XXXX/XX, J., t.č. N., zastúpenému Mgr. Otom Salokym, advokátom so sídlom Hlavná 94, 080 01 Prešov, o určenie výživného na manželku, o odvolaní odporcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov zo dňa 27. 10. 2016, č. k. 19C/48/2016-151 takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrdzuje rozsudok s výnimkou výroku, ktorým bolo konanie o určenie výživného nad 200 Eur mesačne zastavené.

Priznáva navrhovateľke náhradu trov odvolacieho konania voči odporcovi v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom konanie o určenie výživného nad 200 Eur mesačne zastavil. Zaviazal odporcu prispievať na výživu navrhovateľky sumou 200 Eur mesačne s povinnosťou výživné poukazovať k jej rukám do 15-teho dňa v mesiaci vopred počnúc od 15. 02. 2016. Zročné výživné za obdobie od 15. 02. 2016 do 31. 10. 2016 vo výške 1 700 Eur povolil odporcovi splácať spolu s bežným výživným vo výške 100 Eur mesačne pod stratou výhody splátok, počnúc právoplatnosťou rozsudku. Vyslovil, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

2. Svoje rozhodnutie odôvodnil zistením, že účastníci sú manželia, manželstvo uzavreli dňa 30. 07. 1994. Z manželstva účastníkov pochádzajú synovia Z., nar. XX. XX. XXXX a H., nar. XX. XX. XXXX. Dňa 25. 01. 2016 navrhovateľka podala na súde návrh na nariadenie predbežného opatrenia, ktorým žiadala, aby súd nariadil odporcovi nevstupovať do bytu. Svoj návrh odôvodnila tým, že problémy v spolužití sa vyskytli už na začiatku manželstva, ich hlavným dôvodom bol alkoholizmus odporcu, ktorý navrhovateľku niekoľkokrát fyzicky napadol. Postupne odporca prešiel od fyzického násillia k psychickému a k izolácie navrhovateľky od rodiny a známych. O existencii domáceho násillia predložila potvrdenie o vykázaní odporcu zo spoločného obydillia spísaného Obvodným oddelením Policajného zboru J. - E. dňa 20. 01. 2016 o 19:00 hod.. Uznesením zo dňa 26. 01. 2016 súd uložil odporcovi nevstupovať do bytu č. XX na ulici H. č. XX v J. až do právoplatného rozhodnutia o vylúčení odporcu z užívania bytu. Dňa 26. 01. 2016 navrhovateľka podala návrh na rozvod manželstva, ktoré konanie sa vedie pod sp. 27P/31/2016 a návrh na vylúčenie odporcu z užívania bytu, ktoré konanie sa vedie pod sp. zn. 10C/22/2016. Dňa 10. 02. 2016 syn H. podal voči odporcovi návrh na určenie výživného, v priebehu konania návrh vzal späť z dôvodu, že medzi rodičmi došlo k dohode, že z čiastky, ktorá vzišla z predaja motorového vozidla P. M. synovi má byť vyplatené výživné. Navrhovateľka je poberateľkou čiastočného invalidného dôchodku vo

výške 167,80 Eur, pracuje ako osobná asistentka pre osoby s ťažkým zdravotným postihnutím, za čo jej bola za december 2015 vyplatená odmena 295,32 Eur, za mesiace január - február 2016 90,60 Eur. Žije v spoločnej domácnosti so synom H., študentom gymnázia a zabezpečuje všetky potreby rodiny. Starší syn Z. žije v L., kde si príležitostne zarába na živobytie. Odporca bol zamestnaný u B. od 01. 01. 2006 do 15. 02. 2016 s priemerným mesačným príjmom 896 Eur. K ukončeniu pracovného pomeru došlo dohodou 05. 02. 2016, pričom z výsluchu svedka A.. E. L. súd zistil, že ku skončeniu pracovného pomeru došlo z dôvodu nedostatočnej komunikácie medzi odporcom a jeho zamestnávateľom a tieto pretrvávali a súviseli so spôsobom vykonávania práce odporcom, ktorá síce po odbornej stránke bola v poriadku, ale inak k práci a k zákazníkom pristupoval neprimerane a nedôvodne rigorózne. Odporca je poberateľom výsluhového dôchodku vo výške 913,72 Eur mesačne. Okrem synov pochádzajúcich z tohto manželstva, má vyživovaciu povinnosť na syna H., nar. XX. XX. XXXX, ktorá vyživovacia povinnosť bola s účinnosťou od 05. 05. 2015 zrušená, ale rozsudok bol napadnutý odvolaním a tak odporcovi doposiaľ sú vykonávané zrážky z dôchodku na výživné v sume 220,41 Eur do depozitu. Odporca býva na ubytovni, kde platí nájomné 300 Eur mesačne, od 17. 02. 2016 je práceneschopný, poberá nemocenské dávky vo výške 300 Eur. Z výsluchu a potvrdenia ošetrojúceho lekára odporcu súd zistil, že odporca je liečený na zhoršené pohybové ťažkosti, ktoré po preliečení a kontrolách subjektívne pretrvávali; po CT vyšetrení bedrovej chrbtice boli ustálené určité generatívne zmeny vzniknuté opotrebovaním na medzistavcových častiach bedrovej a krížnej chrbtice a odporcovi bola doporučená rehabilitačná liečba. Podľa lekára odporca bol nútený ukončiť pracovný pomer zo zdravotných dôvodov, lebo práca, ktorú vykonával mu mohla spôsobovať problémy, pretože vyžadovala vyššiu fyzickú záťaž a odporca pracoval v otvorených priestoroch.

3. S poukazom na ust. § § 71, § 75, § 76 ods. 1 a § 77 Zákona o rodine súd uzavrel, že v danom prípade sa musel vysporiadať s niekoľkými vzťahovými líniami medzi účastníkmi konania, ktoré vychádzali z existencie domáceho násillia v manželstve a domácnosti účastníkov. Od roku 1998 navrhovateľka podávala opakovane návrhy na úpravu práv a povinností k mal. deťom a v roku 2005 aj návrh na rozvod manželstva. Po tom navrhovateľka síce obnovila manželské spolužitie s odporcom, ale jeho násillné správanie sa prešlo z roviny fyzickej do roviny psychického násillia až do roviny psychického týrania, v dôsledku ktorého najprv z domácnosti odišla dcéra navrhovateľky C., neskôr syn účastníkov Z., ktorý sa kvôli odporcovi vyhrážal samovraždou. Dňa 20. 01. 2016 situácia vyvrcholila tým, že odporca navrhovateľku v byte napadol, v dôsledku čoho bol z bytu vykázaný, bolo nariadené predbežné opatrenie, aby do spoločného bytu účastníkov nevstupoval. Pokiaľ odporca tvrdí, že navrhovateľka voči nemu spustila šikanóznou, negatívnu kampaň, v dôsledku ktorej prišiel o bývanie, o hnuiteľný majetok a kvôli nepriaznivému zdravotnému stavu nemôže pracovať, uvádzané skutočnosti nevyvolali spolužitie s navrhovateľkou, ale jeho násillné správanie sa voči navrhovateľke a deťom. V konaní bolo preukázané, že odporca v súčasnosti poberá vojenský výsluhový dôchodok a nemocenské dávky a súd nezistil, aby jeho zdravotný stav bol natoľko závažný, aby nemohol si hľadať prácu a zabezpečovať prostriedky pre svoju potrebu a potrebu rodiny. Preto rozhodujúcim je, aby vyvinul úsilie, čo najskôr sa zamestnať, lebo zdravotné problémy, ktorými trpí sú dlhodobejšieho charakteru a postihujú veľkú časť populácie generácie odporcu. Súd bol toho názoru, že suma 200 Eur mesačne titulom manželského výživného je dôvodná a postačuje na vykrytie príjmov, výdavkov navrhovateľky, okrem sumy, ktorá je jej príjmom a takáto výška výživného zabezpečuje rovnakú životnú úroveň oboch účastníkov. Zročné výživné, ktoré predstavuje od podania návrhu sumu 1 700 Eur, súd povolil odporcovi splácať v mesačných splátkach po 100 Eur pod stratou výhody splátok v zmysle § 232 Civilného sporového poriadku.

4. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie odporca s výnimkou výroku, ktorým súd konanie o určenie výživného nad 200 Eur mesačne zastavil. Namietal, že súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Súd bezvýhradne uveril tvrdeniam navrhovateľky a odporcovi neposkytol odpovede na všetky jeho podstatné námietky, nevysporiadal sa so všetkými skutočnosťami v konaní zistenými v ich vzájomných súvislostiach dialekticky. V odôvodnení rozsudku súd vymenoval jednotlivé konania medzi účastníkmi v poručenských veciach, opísal proces rozvratu manželstva účastníkov, avšak iba z hľadiska tvrdení navrhovateľky. Ak súd svoje závery o lepšej životnej úrovni odporcu vyvodil z toho, že ukončil pracovný pomer u posledného zamestnávateľa dohodou a jeho zdravotné problémy nemajú brániť nájsť si zamestnanie, nepostupoval pri rozhodovaní v súlade so zásadou rovnosti účastníkov, ak nezistil skutočné príjmy navrhovateľky v rozhodnom období, resp. či sa nevzdala svojho príjmu bezdôvodne. Súd vyvodil z obsahu svedeckej výpovede A.. E. L. záver, ktorý bližšími úvahami nevysvetlil, že odporca sa ku klientom správal neprimeraným spôsobom.

Odporca bol pracovníkom R., čo vzhľadom na uvedené je možné chápať tak, že zamestnávateľ mu má za zlé, že pri kontrolách boli jeho nároky vyššie, že pri kontrolách vozidiel bol prísny, kontrolou úspešne prešlo menej vozidiel, čo zamestnávateľovi nevyhovovalo. O to viac je zrejmé, že odporca nekončil zamestnanie dobrovoľne, ale navyše ho pred zamestnávateľom osočili blízke osoby, čo posilnilo materiálne, aj formálne pozíciu zamestnávateľa pri skončení pracovného pomeru. Za takých okolností ani nemožno od zamestnanca očakávať, že zotrvá na pracovisku, kde je jeho povest' poškodená. Súd sa vôbec nezaoberal účelovými a nepravdivými tvrdeniami navrhovateľky, na ktoré odporca počas konania poukazoval, nijako pri rozhodovaní nezohľadnil napr. nepravdivé osočujúce obvinenia odporcu z gamblerstva, resp., že odporca neprispieva na chod domácnosti, pokus o zatajenie peňazí z predaja P. M.. Súd pri rozhodovaní o nároku na výživné sa nezaoberal vecne ani tou skutočnosťou, že navrhovateľka od februára disponovala značnou sumou peňazí z predaja P. M.. Do BSM patria aj peniaze z predaja P. M., ktoré prostriedky si ponechala navrhovateľka výlučne pre seba a vo vzťahu k peniazom z predaja P. M. odporca navrhol, aby boli použité na chod domácnosti a primeranú výživu pre syna H., aj pre navrhovateľku ak by sa nárok na výživné ukázal byť dôvodným. X. tak získala 16 500 Eur, napriek tomu žiada vysoké výživné. Neobstojí preto záver, že životná úroveň odporcu je lepšia ako u navrhovateľky, ktorá obýva X-izbový byt a na úhrady s ním spojené, prispieval od 20. 01. 2016 odporca sumou 467,84 Eur, pričom na vlastné bývanie musí platiť 300 Eur mesačne. Za takých okolností bolo priznanie nároku na výživné nedôvodné a arbitrárne. Súd odmietol aplikovať v danom prípade ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine s poukazom na to, že domáce násilie zo strany odporcu malo byť preukázané, pričom sa doteraz neskúmalo, či navrhovateľka hovorí pravdu, v akom množstve tvrdení si počas tohto konania odporovala s cieľom majetkovo profitovať na úkor odporcu, resp. získať a ponechať si peniaze z majetku v BSM. Nielen v tomto konaní navrhovateľka podrobne opisuje skutky fyzického násillia zo začiatku manželstva; obdobie po roku 2005, kedy malo byť násilie psychické, už popisovala vágne a všeobecne, čo samo o sebe svedčí účelovosti jej tvrdení a postupu voči odporcovi. Skutok z 20. 01. 2016 sa nepreukázal, napriek tomu ho súd hodnotí ako domáce násilie. Odporca sa v zmysle odôvodnenia rozsudku javí ako veľmi zlý človek, ktorý sa nikdy ničím nepričinil na domácnosť, neživil svojich blízkych. Vzhľadom na uvedené súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam vo vzťahu k majetkovým pomerom účastníkov a ich súčasnej skutočnej životnej úrovni, keď najmä nezohľadnil scudzovanie majetku v BSM po odchode odporcu zo spoločnej domácnosti, že navrhovateľka v danom čase získala do dispozície značnú sumu peňazí. Za takých okolností nebol dôvod, aby súd určoval manželské výživné a zaviazal odporcu uhradiť ešte raz niečo, čo materiálne sa navrhovateľke už dostalo. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil, žalobu zamietol a odporcovi priznal plnú náhradu trov prvoinštančného i odvolacieho konania.

5. Navrhovateľka k podanému odvolaniu navrhla rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti ako vecne správny potvrdiť. Uviedla, že výživné 200 Eur mesačne predstavuje základný rozsah výdavkových položiek, ktorá bola navrhovateľka nútená už uhradiť mimo výdavkov súvisiacich s chodom domácnosti, starostlivosťou o deti, ich potrieb a životným štandardom. Ide o výdavkovú zložku, ktorá reálne odzrkadľuje jej život, potreby a súvisí s bežným životom. Navrhovateľka nemá záujem o špekulatívne obohacovanie od odporcu, čoho dôkazom je aj čiastočné späťvzatie návrhu o výživnom a požadovanie iba 200 Eur mesačne, ktoré iba čiastočne kompenzuje celkový rozmer výdavkov. Z hľadiska príjmu odporcu absolútne nemožno súhlasiť s jeho stanoviskom o odmietaní prispievať výživné na manželku, nakoľko toto odmietanie je aj v rozpore s účelom a cieľom § 71 ods. 1 Zákona o rodine. Z hľadiska majetkových pomerov odporcu je zároveň potrebné uviesť, že odporca disponuje aj osobným dôchodkovým účtom C. kde sa ku dňu 31. 12. 2014 (aktuálny stav sa navrhovateľke nepodarilo zistiť) nachádzalo 8 755,94 Eur. Zároveň podľa informácií, ktoré získala navrhovateľka od majiteľa ubytovacieho zariadenia, v ktorom odporca býva, odporca v súčasnosti platí za ubytovanie iba 7 Eur mesačne. Ak by si odporca prenajal X-izbový byt, celkové výdavky za byt by predstavovali cca 210 Eur mesačne.

6. Odvolací súd v zmysle zásad ust. § 379, § 380 a § 381 CSP preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, vec prejednal bez nariadenia pojednávania a zistil, že odvolanie odporcu nie je opodstatnené.

7. Vo veci sa v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodený správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia prvoinštančným súdom, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje.

8. Pre konanie bol rozhodujúci právny základ nároku navrhovateľky založený na ust. § 71 Zákona o rodine, keďže ide o nárok zo vzájomnej vyživovacej povinnosti medzi manželmi za trvania manželstva. Povinnosť manželov plniť výživné vzniká momentom uzavretia manželstva a zaniká spolu so zánikom manželstva niektorým zo spôsobov v zmysle Zákona o rodine. Jedinou výnimkou, pre ktorú by nebolo možné oprávnenému priznať právo na výživné by bol rozpor s dobrými mravmi podľa § 75 ods. 2 Zákona o rodine. Pri stanovení tejto vyživovacej povinnosti platí zákonná zásada, že hmotná a kultúrna úroveň obidvoch manželov má byť zásadne rovnaká. Aj pri tomto druhu vyživovacej povinnosti platí ust. § 75 ods. 1 a 2 Zákona o rodine vyžadujúce pri určení výživného vychádzať z odôvodnených potrieb oprávneného a schopnosti, možnosti a majetkových pomerov povinného.

9. Z predloženého spisového materiálu odvolací súd zistil, že účastníci konania sú manželia, z manželstva pochádzajú synovia Z., nar. XX. XX. XXXX a H., nar. XX. XX. XXXX, ktorý je študentom gymnázia. V januári XXXX odporca bol vykázaný zo spoločného bytu účastníkov konania, o čom svedčí potvrdenie o vykázaní odporcu zo spoločného obydliá vydané Obvodným oddelením Policajného zboru E. zo dňa 20. 01. 2016. Uznesením Okresného súdu Prešov z 26. 01. 2016, č. k. 19C/20/2016-23 v spojení s uznesením Krajského súdu v Prešove zo dňa 23. 03. 2016, č. k. 8Co/56/2016 bolo odporcovi predbežným opatrením uložené, aby nevstupoval do bytu č. XX nachádzajúceho sa na X. poschodí bytového domu na ul. H. č. XX v J. až do právoplatného rozhodnutia o vylúčení odporcu z užívania tohto bytu. Pri rozhodovaní o nariadení predbežného opatrenia súd mal osvedčené potvrdením o vykázaní odporcu zo spoločného obydliá vydaného Obvodným oddelením Policajného zboru zo dňa 20. 01. 2016 a lekárskymi potvrdeniami zo dňa 21. 01. 2016 a 22. 01. 2016, že v danom prípade odporca bol dôvodne podozrivý z násillia voči navrhovateľke a intenzita jeho útokov voči nej a spôsob týchto útokov dôvodne v nej vyvolával obavu o vlastný život.

10. Navrhovateľka je poberateľkou invalidného dôchodku vo výške 167,80 Eur mesačne, pracuje aj ako osobná asistentka pre osoby s ťažkým zdravotným postihnutím a za mesiace január a február 2016 jej bola vyplatená suma 96,60 Eur. Odporca je poberateľom výsluhového dôchodku vo výške 913,72 Eur mesačne, k tomu príjmu poberá dávky nemocenského poistenia vo výške 300 Eur mesačne.

11. Na základe uvedeného možno dospieť k záveru, že v súlade so zásadou rovnakej životnej úrovne manželov je dôvodné navrhovateľke priznať výživné. Predpokladom uplatnenia práva na manželské výživné je zásadne rozdielna životná úroveň manželov. Je zrejme, že odporca má v súčasnosti štvornásobne vyšší mesačný príjem oproti príjmu navrhovateľky. Vzhľadom na celkovú finančnú situáciu navrhovateľky, aj s ohľadom na jej osobnú starostlivosť o deti pochádzajúce z manželstva účastníkov je zrejme, že životná úroveň navrhovateľky je neporovnateľná so životnou úrovňou odporcu. Na strane navrhovateľky je potrebné zohľadniť jej starostlivosť o domácnosť, osobnú starostlivosť o plnoletých synov, ktoré sú postavené na roveň finančnému zabezpečeniu potrieb rodiny. Pri posudzovaní oprávnenosti nároku na manželské výživné nie je pritom možné vychádzať len z príjmov oboch manželov, ale aj z konkrétnej miery ich potrieb danej povahou práce, spôsobom života, zdravotného stavu manželov a pod.. Navrhovateľka preukázala, že priznanie manželského výživného odôvodňujú jej odôvodnené potreby. Výška výživného 200 Eur mesačne umožní navrhovateľke aspoň čiastočne vykryť odôvodnené potreby a priblížiť sa k rovnakej životnej úrovni manžela. K odvolacím námietkam odporcu je nutné zdôrazniť, že z príjmových pomerov oboch účastníkov konania vyplýva absolútny nepomer z hľadiska príjmov a výdavkov navrhovateľky, ktorý bol čiastočne asanovaný predajom auta P. M. a uhrádzaním týchto výdavkov. Zároveň je nutné zdôrazniť, že finančné prostriedky za predaj auta P. M., t. j. 5 000 Eur boli výlučne použité na výdaje za jednotlivé mesiace, ktoré navrhovateľka súdu zdokladovala. S prihliadnutím na to, že navrhovateľka zabezpečuje starostlivosť aj dvom plnoletým synom pochádzajúcim z manželstva účastníkov, pričom skutočné výdavky navrhovateľky za obdobie od januára 2016 sú oveľa vyššie ako sú výdavky odporcu. Odporca naproti tomu v súčasnosti disponuje s príjmom v rámci výsluhového dôchodku, ako aj s príjmom z nemocenského poistenia. Spolu ide o sumu prevyšujúcu 1 200 Eur mesačne, pričom v porovnaní s príjmom odporcu a príjmom navrhovateľky ide o evidentný nepomer, a to aj po zohľadnení skutočností, že odporca platí predbežné platby za byt.

12. Keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie riadne a presvedčivo odôvodnil, odvolací súd postupom vyplývajúcim z ust. § 387 ods. 1 a 2 CSP rozsudok ako vecne správny potvrdil.

13. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 55 Civilného mimosporového poriadku a podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP. Odporca v odvolacom konaní úspech nemal, a preto nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Naopak nárok na náhradu trov odvolacieho konania vznikol navrhovateľke ako plne úspešnej v konaní. S ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu, keď navrhovateľka je invalidnou dôchodkyňou s príjmom vo výške 167,80 Eur a odporca je poberateľom výsluhového dôchodku 913,72 Eur mesačne, nebolo by spravodlivé, aby trovy konania, ktoré navrhovateľke v odvolacom konaní vznikli ju mali zaťažiť. Preto je spravodlivé uložiť odporcovi, aby trovy odvolacieho konania navrhovateľke, ktorá bola plne úspešná v odvolacom konaní nahradil.

14. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).